

Indonesië 2011-2012

Deel 11

Het heeft vannacht flink geregend. De volgende dag drupt het nog na, maar we gaan met Djun op stap voor ons laatste uitje. Van het ontbijtbuffet heb ik 3 pisang gorèng meegenomen.

Als eerste gaan we naar Batu. We hebben een heel programma voor de boeg.

Het regenen is gelukkig opgehouden. Bij de waterval Caba Rondo maken wij een stop. In een kali maken de kinderen pret in de poelen die zijn ontstaan en de waaghalzen proberen

het hogerop te zoeken tegen de stroom in.

Ik vermaak mij door naar ze te kijken en benijd hun omdat ze met alleen maar een celana dalam (onderbroek) aan kunnen spelen. Er is een ijstent en allerlei lekkers te koop.

Er zijn veel verkopers die op een arang maïskolven roosteren en ik koop er een, want intussen heb ik alleen maar pisang gorèng gegeten van een haastig gebruikt ontbijt.

Wanneer we doorlopen zien we de waterval heel hoog boven ons uittorenen. Het water stort met donderend geweld naar beneden in een kleine kom waarna het zich een weg baant door een grot en wordt afgevoerd door diverse snel stromende riviertjes en aftakkingen. Natuurlijk zijn er jongens die onder de waterval proberen te komen om het water op hun lijf

te laten kletteren. Hoe handig kunnen ze lekker jongkok op een uitstekende rotssteen. Peter heeft eens gelezen dat Oosterse volkeren langere kuitspieren hebben en in deze stand zo uitrusten.

In de omgeving van Batu zijn natuurlijk verschillende toko's. Ik zie er een die verschillende maten wajan, cobek en ulekan verkoopt. Ik denk aan mijn kapotte ulekan die een van mijn kleinkinderen gebruikt heeft om walnoten te kraken. Ik heb alleen nog een stompje over. Ik red me wel.

De weg naar Batu is schitterend met mooie uitzichten op de natuur. Hoog op de vulkaan Arjuno en nog boven het vakantieplaatsje Selecta, loopt de weg door een bos dat wordt afgewisseld met sawah's. Het landschap is aan het einde van de ochtend dikwijls in nevelen gehuld.

Bertie heeft ons aangeraden de appelboomgaard met abrikozen en aardbeien te bezoeken. Ik stel me zo voor dat ik erdoor heen loop zoals bij ons de Betuwe en een appeltje pluk. Ik kijk door de afrastering, maar zie geen appels. De bomen zijn gesnoeid en de aardbeiplanten dragen geen vrucht. Bij het loket moeten we 100.000,00 rupia's betalen, dat is ongeveer € 10,00 per persoon. We hebben bij de ingang al parkeergeld moeten betalen. Ik schrik van het

bedrag. De meisjes achter de balie vertellen mij dat wij na afloop elk een zak van ongeveer 1 kg meekrijgen. Demonstratief halen ze van achter de balie twee grote zakken en zetten die voor ons neer. Ik zie ons daarmee al sjouwen naar Bali. Dat grapje gaat niet door en wij bekijken de mooi aangelegde omgeving. Kinderen te paard worden rondgereden. Hier en daar zijn mooie beelden te zien. Ja, Indonesië is vooruit gegaan!

En dan moet ik weer zo nodig. Ik ga het restaurant binnen, prachtig ingericht, maar geen kip te bekennen. Natuurlijk raak ik verdwaald. Alle toiletten zijn super schoon. Toch controleer ik het slot wel een paar keer of die goed werkt. Tevens ontdek ik dat ik mijn bloesje verkeerd om heb

aangetrokken. Niemand dat het opgevallen is, want het motief kan zowel aan de achter- als aan de voorkant zijn. Hè hè.

Een groepje mannen is aan het vissen in het water rondom het restaurant.

Selecta is het volgende doel. Het gutst van jewelste op de voorruit van de auto. Weer een ouderwetse moessonbui. Eenmaal aangekomen houdt Djun het voor gezien. In de auto trekken wij onze regenjassen aan. Een jaga opent hulpvaardig het portier en houdt een paraplu boven mijn hoofd. Hij waarschuwt dat de weg naar boven glad is en ik doe mijn slippers uit. Ik zie geen waterval, zoals toen vroeger. De weg daar naartoe is nu aan de andere kant. Wij schuilen in een van de vele kleine restaurantjes. Ik herken niets meer van Selecta. Zelfs de glijbaan is niet meer

dezelfde. Ook hier een gekrioel van spelende kinderen in het water. De rand van het zwembad is inderdaad heel glad. Lang kijk ik naar een emmer bovenop de glijbaan die vol moet lopen om daarna op de opeen gepakte kinderen te

worden uitgestort. Dan houdt het gelukkig weer op met regenen. We lopen langs de mooie aangelegde paden met overal bloemen. Zelfs het woord 'Selecta' is in het gras te zien. Boven aangekomen kijk ik naar de waterval die nog meters verder weg is. Aan de leuning van het ravijn

probeer ik een glimp op te vangen van de waterval. Een speciaal pad leidt daar naartoe, maar dat is bemost en ook erg glibberig. Ik bedenk dat er wellicht te weinig animo is om de waterval te bezoeken en het pad er naartoe niet wordt onderhouden.

Eigenlijk wil ik nog naar Trètès, maar de regen is een spelbreker. We besluiten in te gaan op Bertie's uitnodiging om zijn huis te bekijken. Hij woont in een huis van een stichting en doet veel werk voor de kerk.

De hele gemeenschap onderhoudt zich door landbouw. Zijn huis staat boven op een heuvel en door het enorme terrein er omheen heeft hij een vrij uitzicht op verschillende bergen waar onder de Arjuna. 'Die staat binnenkort op ontploffen', vertelt Bertie, 'want de trillingen van de werkende vulkaan zijn al voelbaar'. We bekijken vanaf zijn

terras onder een afdakje, weer in de regen, naar de bergen die in nevelen zijn gehuld. De opzet van de stichting is eigenlijk om er vakantiehuisjes te bouwen en te verhuren. Daar heeft de stichting van afgezien, want ze zijn bang voor rampokkers en ander gespuis. Het toegangshek is goed afgesloten met verschillende

dikke kabels en sloten en het terrein met een afrastering. We maken kennis met zijn vriendelijke vrouw die direct in de keuken verdwijnt en even later thee presenteert en pudding.

We blijven maar even en Djun vertelt dat hij ons niet kan wegbrengen naar het vliegveld. Bertie brengt ons dan met een andere chauffeur.

Op de terugweg hebben we meer dan een uur stil gestaan op een smalle weg waar twee touringcars elkaar niet konden passeren. Beide bussen bleven op dezelfde plek staan zo van wat nu? Uit alle hoeken en gaten komen de mensen aangelopen en

gaan zich ermee bemoeien. De overige brommers en auto's staan kris kras door elkaar en volkomen vast, sommige stappen uit en roepen om het verkeer te regelen kreten als trus trus. Djun moet achteruit maar niemand achter hem gaat achteruit dus blijft alles bij het oude. Peter stapt maar uit om alles vast te leggen en loopt grinnikend rond en geniet van de bemoeienis van iedereen die wel weet hoe het nu moet.

Uiteindelijk kan Djun iets achteruit en komt er een klein beetje beweging in de opstopping. Wanneer de bussen iets uit elkaar gaan en er een opening ontstaat gaan alle brommers die zich intussen verzameld hebben tegen elkaar in door dit kleine gaatje. Uiteindelijk verschijnt er een verkeersregelaar met wat gezag die het dilemma helpt oplossen al duurt het nog zeker een kwartier voor hij alles weer op de rail heeft.

Uiteindelijk blijkt de boosdoener de Safari dierentuin te zijn die druk wordt bezocht. Ook daar ontstaan wat opstoppingen, want er zijn nog enkele bussen die weg moeten.

Djun weet een goed Padang restaurant en ik kom daar meer dood dan levend aan. In een mum van tijd staan er tientallen schotels met diverse gerechten op tafel. Ik heb alleen maar dorst en snèk-snèk naar mijn sigaret en eigenlijk ben ik over mijn trek heen. Later blijkt dat Djun niet eens heeft ontbeten! Het smaakt Peter ook goed en ze eten als wolven. Bij de afrekening worden alleen de aangebroken schotels in rekening gebracht en het eindtotaal is voor Indonesische begrippen hoog.

‘Willen jullie nog naar Wendit’, vraagt Dun. Ik herinner mij de verkeerschaos en moet er niet aan denken.

In de buurt van ons hotel stopt Dun bij een durianstalletje langs de kant van de weg. Ik ga niet eens tawar en koop er een. Een tikar wordt op het trottoir gespreid zodat ik op de vloer kan zitten. Peter eet

op een haastig aangeschoven krukje maar twee van vrucht op. Ik eet de rest. Het smaakt mij zo goed dat ik naderhand nog twee durians in mijn uppie heb verorberd.

We nemen afscheid van Djun en gaan naar ons hotel. Hij is ook doodmoe. Hij komt nog langs voordat wij naar Bali gaan.

Het is 1^e kerstdag en we zijn net op tijd om pakkie deftig naar de kerk te gaan.

Rondom de straten van de kerk wordt er druk gepatrouilleerd door militairen.

We mengen ons in de massa mensen die naar de kerk gaan. Overal om ons heen wordt

vriendelijk 'Selamat Hari Natal' toegewenst en ik wens hun eveneens hetzelfde.

De kerk is stampvol, ook de tribunes en open tribunes. Een groep nontonners (toeschouwers) die nergens een plekje

hebben kunnen bemachtigen volgen de mis op het beeldscherm.

Hoe mooi is de kerk versierd, sommige bloemen met sedap malam die heerlijk geuren. Bij het Maria altaar branden vele kaarsen.

Ik kniel op het achterste bankje. Een man komt naar mij toe en wijst mij een plek aan waar ik kan zitten. En altijd met dat zacht 'permisi'

Het geeft een vreemd gevoel zonder jas en koukleumend naar de Kerk te gaan. Wat klinkt 'Salam Kudus' (Stille nacht) schitterend in deze kathedraal.

Na afloop (er is geen Nachtmis) gaan we wat drinken in ons tentje. Een van de liedjes die de band ten gehore brengt is 'Terang Bulan' en tot mijn verrassing zingt de Indo op deze melodie 'Mijn lieveling, waar ben jij toch gebleven. Ik heb op jou gewacht, de hele dag en

nacht'. De 'g' is voor een asli Indonesiër bijzonder moeilijk uit te spreken. Maar zo zuiver zingt hij dat!

Het is een ode aan mij, omdat ze weten dat wij hun optreden voor het laatst zien. Ik krijg tranen in mijn ogen.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen

